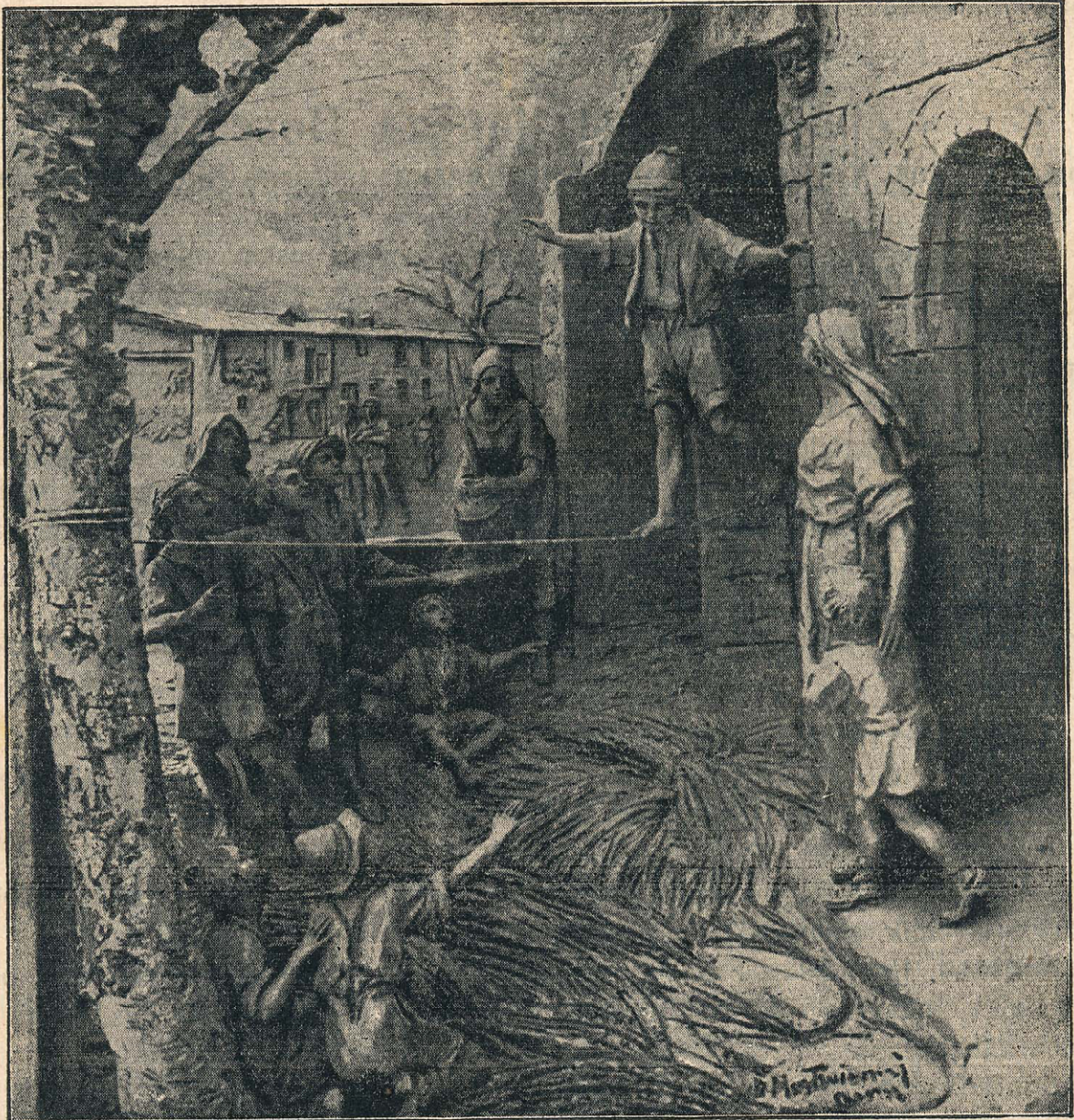

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 1.

JANUAR - FEBRUAR 1926.

Pred 100 leti:
Janezek Bosco hodí po vrvi.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Blagi sotrudniki in sotrudnice! — Nekaj važnega za vse. — Črtice iz don Boscovega življenja. — Spomini na lepe dni. — Misijonska proslava v Turinu. — Don Bosco prvim sal. misijonarjem. — Kako je don Bosco pisal svojim sinovom misijonarjem. — Sotrudniki! Sotrudnice! — Razne vesti. — Milosti Marije Pomočnice. — Prošnja. — Nekrolog.

SLIKE: Kitajska malika. — Koča divjakov Hivaros (Ekvador). — Notranjščina kočee divjakov Hivaros. — Divjaki obiščejo sal. misijonarja. — Prva skupina salezijanskih misijonarjev Slovencev.

Življenje čast. Janeza Bosca.

Spisal dr. Jos. Valjavec, izdala Salezijanska tiskarna na Rakovniku.

Pred kratkim je izšel toliko zaželeni življenjepis našega ustanovnika čast. Janeza Bosca. Takoj ko je knjiga izšla, je zbudila splošno zanimanje ne samo radi vsebine, ampak tudi ker je pisana živahno in poljudno. V njej je nanizanih veliko števílo izrednih dogodkov iz življenja čast. don Bosca, tako, da se ta knjiga bere z največjim zanimanjem: kdor jo je začel brati, je ne more odložiti, dokler je ni prečital do konca. Dogodki, ki jih knjiga opisuje so vsi strogo zgodovinski, ker so vzeti iz obširnega in temeljitega dela, ki ga je spisal salezijanec in eden izmed prvih don Boscovih učencev Janez Lemoyne. Našim blagim sotrudnikom in sotrudnicam toplo priporočamo to knjigo. Želeti je namreč, da bi se slovensko ljudstvo na splošno seznanilo z don Boscovim življenjem, kajti še nihče ni čital kaj o don Boscu, ne da bi imel od tega vsaj nekaj duhovne koristi.

Stane 10 Din (po pošti 11 Din). Knjigi se bo priložila položnica, da vsak lahko brez stroškov pošlje denar.

Priporočamo nadalje:

Malo Cvetko ali življenje svete Terezije od Deteta Jezusa. Izvod stane 9 Din; ako kdo naroči 5 izvodov, stane 8,5 Din, ako pa naroči več kot 10 izvodov, stane izv. le 8 D.

Življenje sv. Frančiška Sal. Ker želimo naj bi se ta knjiga, tako koristna po svoji bogati vsebini, čimbolj širila med ljudstvo, smo nastavili izjemno ceno 7 Din za izvod, dokler traja zaloga.

Vzor mladine ali življenjepis Savio Dominika, spisal dr. Jos. Valjavec cena 8 Din.

Skrivnost presv. Rešnjega Telesa, za katero mnogi prosijo, je pošla. Kdaj in če bo mogoče natisniti novo izdajo, je odvisno od števila naročnikov.

Za gledališki oder priporočamo:

Zloba in zvestoba: drama v štirih dejanjih. Zgodovinska igra z zelo poučno in zanimivo vsebino s samimi moškimi vlogami.

Najdenček in Dva gluha, dve igri zelo primerni za male odre. Prva ima resno, ginljivo vsebino, druga pa je burka ali šaloigra, ki prav dobro učinkuje.

Naročajte dobre knjige! S tem koristite sebi in svojim družinam, pa tudi pripomorete, da se dober tisk vedno bolj krepi.

SALEZIJSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravništvo na Rakovniku v Ljubljani.

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

Leto 1925. se bliža koncu. Bolj ko sicer se nam v teh dneh predstavljajo dobrote, ki smo jih prejeli v tekočem letu od Vas, dobri sotrudniki in sotrudnice, in spričo tolikih dobrot smo prisiljeni, da se vsem najtopleje zahvalimo za ljubeznivo naklonjenost in velike dobrote, s katerimi ste nas razveseljevali v tem letu. Pregledujoč zapisnik, v katerem bilježimo došle darove, vidimo, da skoraj ni sotrudnika in sotrudnice, ki ne bi bil pokazal, da vé in razume, kaj se pravi biti sotrudnik. Nekateri — in ni jih malo — se niso zadovoljili samo z eno pošiljateljico; videč velike naše potrebe, so se oglasili dvakrat, trikrat, nekateri še večkrat. Ne manjka tudi takih, ki so bili pravi apostoli: hodili so okrog znancev ter priporočali naša podjetja in zbirali darove in govorili o Pomočnici kristjanov. Da se zaupanje in ljubezen do Pomočnice kristjanov tako veselo širi med slovenskim ljudstvom, se imamo v obilni meri zahvaliti gorečim našim sotrudnikom in sotrudnicam, katere lahko imenujemo apostole Marijinega češčenja.

Leto je bilo težavno in to zlasti radi dolgov, ki jih je pustila gradba svetišča, toda pri Vas, blagi sotrudniki in sotrudnice, smo našli pomoč, da smo lahko, če ne popolnoma, vsaj deloma zadovoljili svoje upnike. Zato v tem času, ko se poslavljamo od starega leta, čutimo v srcu posebno hvalenost in hvalimo don Bosca, da je ustanovil *družbo sotrudnikov*, hvalimo sv. Cerkev, da je to družbo potrdila in obogatila s premnogimi odpustki, hvalimo Marijo Pomočnico, ki je navdihnila don Boscu misel na to družbo, obenem se pa zahvaljujemo

Vam, dobri sotrudniki in sotrudnice, ki tako neumorno in neustrašeno delujete po navodilih sotrudstva in se ne bojite težav, ki so združene s tem delovanjem. Bodite gotovi, da Vas za vse, kar storite za don Boscovo družbo, čaka veliko plačilo, ki ga boste uživali že v tem življenju, v popolni meri pa po smrti.

„Že v tem življenju!“ Da! kajti Bog sam obljublja, da bo tistim, ki kaj darujejo v njegovem imenu, poplačal stotero že v tem življenju. Da se ta obljuba v resnici izpolnjuje, o tem se lahko prepričamo, če pogledamo naše sotrudnike. Kdo more reči, da pogrša, kar je dal za salez. naprave? Nihče! Pač pa je mnogo takih, ki so prisiljeni reči: „Čim več dam, tem več prejmem.“ Tako so govorili že za časa don Bosca, kakor poroča don Bosco sam, in tako je že pisal marsikak sotrudnik.

Še večje plačilo pa čaka sotrudnike in sotrudnice ob smrtni uri in po smrti. Pogled na dobra dela, ki so jih vršili v življenju, jim bo ob smrtni uri delil veliko tolažbo. Z zadovoljstvom bodo lahko zrl, koliko dobrega se je storilo s pomočjo njihovih darov, koliko dobrega v blagor mladine in za zveličanje duš, za kar jih čaka neizmerno plačilo.

Dovolite, blagi sotrudniki in sotrudnice, da tej zahvali pridružimo tudi novo prošnjo. Potrebe so še vedno velike. Dolgovi, ki jih je pustila gradba svetišča, so se sicer zmanjšali, a vendar so še vedno težki, in le s pomočjo dobrih src jih bo mogoče plačati. Vzdrževanje 54 klerikov, ki študirajo na raznih krajih in se pripravljajo za duhovski in misijonski poklic, nam nalaga ogromne

stroške. Poleg tega je mnogo gojencev, ki so popolnoma ali deloma brezplačno. Tudi vzdrževanje teh zahteva velike vsote. Brez Vaše pomoči, blagi sotrudniki in sotrudnice, bi niti od daleč ne zmogli ogromnih stroškov, ki jih zahtevajo omenjena podjetja. Zanašamo se na Vas. Le misel na božjo pomoč in na Vas nam je dala pogum, da smo sprejeli težka bremena. Zato Vas prosimo, da nam tudi v prihodnje stojite ob strani in nam po svojih močeh pomagajte izvrševati dela, ki bodo v veliko korist domovini, sv. Cerkvi, dušam in Vam.

Kakor vsako leto o novem letu, tako se drznemo tudi letos priložiti položnico, s

ponižno prošnjo, da je ne zavržete. Za vsako, tudi najmanjšo pošiljatev Vam bomo hvaležni in bomo skušali to hvaležnost izkazati s tem, da bomo za Vas molili in Vas priporočali Pomočnici kristjajanov, da Vam izkazane dobrote bogato poplača.

Obenem Vam prav iz srca voščimo vse se božične praznike in srečno novo leto. Naj Vam bodo prazniki nositelji velikih dušnih sladkosti, naj Vam bo novo leto nositelj vsega dobrega! K temu naj pripomorejo naše molitve!

V Ljubljani, 15. decembra 1925.

Vodstvo sotrudnistva.

Nekaj važnega za vse.

Imamo majhno knjižico, ki vsebuje več modrosti, kot vse knjige tega sveta. V tej knjižici dobimo jasen in jednat odgovor na najvažnejša vprašanja, ki se tičejo nas samih, našega izvora, končnega smotra, smernic našega življenja. V nji je načrtan pravec človeške popolnosti, kakor ga še ni načrtala nobena človeška modrost: pravec, kakor ga nam je podal Bog sam s svojimi zapovedmi in s svojimi večno veljavnimi resnicami

Tej knjižici se pravi **katekizem** ali veronauk.

Kako imenitna in važna knjiga, pa kako malo čislana, upoštevana!

Dandanes ljudje silno radi in mnogo čitajo. Od preprostega kmeta, delavca, dijaka, do visoko, izobraženega gospoda. V vlakih, čakalnicah, šetališčih, povsod srečaš zamaknjene v knjigo, časopis, revijo. Kakšne knjige pa ljudje navadno čitajo? Po največ knjige, ki ne nudijo človeku zdrave dušne hrane, mnogokrat opolzke, lascivne romane, rokodelske prevode najslabših književnih proizvodov iz tujega slovstva, ki perfidno in trgovsko računajo s človeškimi strastmi.

Kako žalosten pogled! Mladenič, mladenka v najnežnejših letih, v dobi, ko mora z lučko čednosti skozi viharje prbujuočih se strasti, ko bi moral to lučko skrbno zastražiti, da ne ugasne, pa z bolno strastjo požira otrovane spise, nagnusne, ogabne, omamljajoče. Kaj čuda, če se srce napolni polagoma z gnusobo, če se domišljija razbolj, če vzplamtijo strasti, ki jih ni mogoče več krotiti. Sledijo padci; najprvo

prikriti, tajni; nato očitni, sramotni. . . .

Oj žrtve grdega čtiva, kdo bi vas preštel? Kdo bi pretehtal solze, ki ste jih izplakale?..

Na knjigo pa, ki bi jo morali v prvi vrsti čitati, jo preišljevati in visoko čislati — na katekizem — pa pozabljamo vsi vprek; ne samo Bogu odtujeni, ampak tudi kristjani, ki se štejejo za dobre.

Vem: katekizem ima to slabo lastnost, da nosi na sebi pečat šolske knjige, zato je obsojen na ušodo vseh drugih šolskih knjig: ko je končana šolska doba, roma z vsemi drugimi knjigami vred v stalni pokoj med pozabljene in prezirane.

Pa v tem je velika zmota.

Nekdaj so bili ljudje bolj čednostni, krepostni, verni. Zakaj? Med drugimi vzroki je tudi ta: katekizem so smatrali za vernega tovariša, ki jih je spremljal skozi vse življenje, ki jim je bil vedno najljubše čtivo. Ob nedeljah popoldne so odrasla dekleta prebirale katekizem, ga ponavljale in razpravljale o njem s tovarišicami. Najvažnejša knjiga pri hiši je bil katekizem. Srca vseh so bila navezana nanj, bil je prijatelj vsem; hči ga je podedovala po materi, sin po očetu.

Danes ni več tako. Za to „šolsko knjigo“ se ne zmeni nihče drug kot šolar, in še ta ima strah pred njo, ker se je mora učiti na pamet — za šolo. A za življenje? Na to ne mish. Da se le šola prebije. . . .

To je žalostno dejstvo, ki ga vsi poznamo, a se malo zanj zanimljemo. Privadili smo se temu da katekizem omalovažujemo kot knjigo

za otroke, ali pa tudi kot šolsko knjigo, ki stane toliko in toliko dinarjev.

Pravijo, da je Goethe, velik nemški pesnik, umirajoč, vzkliknil: „Dajte mi velikih misli!“ Kaj je s tem menil on, ki se je vse življenje vdajal nasladom tega sveta, ne vem. A ta vzklik bi moral biti vzklik vsakega kristjana ne samo na smrtni postelji, ampak pred vsem v življenju. Velikih misli! Evo, česar nam je v sedanjih časih najpotrebnejše: velikih misli o Bogu, o duši, o večnosti! Če se je svet globoko pogreznil v čutnost, naslado, bogopozabnost, izvira to prav iz pomanjkanja teh velikih misli.

Odkod to?

Ljudstvo je prenehalo zajemati duhovno hrano iz edino pravega vira: iz katekizma.

Kaj tedaj?

Od velikih mest in trgov, do zadnje gorske vasi bi se moral razlegati klic: nazaj h katekizmu!

Nazaj h katekizmu, kot knjigi življenja,

kot zakladnici, iz katere zajemajmo velikih misli za sedanje in prihodnje življenje.

O don Bosco! Kako je on ljubil in cenil katekizem! V mladih letih mu je bila najdražja knjiga, ki jo je nosil vedno s sabo; pozneje je posvetil vse življenje za to, da je mladino poučeval v katekizmu.

On, tako moder, tako dalekoviden in od Boga razsvetljen, je videl in vedel jasno, kako je s katekizmom.

Koliko apostolskega dela je izvršil don Bosco in ga izvršujejo še danes njegovi duhovni sinovi! A vse to delo je zasnovano na modrosti, ki jo vsebuje katekizem in na ljubezni do te knjige.

Sotrudniki, sotrudnice! Hočete li sodelovati za resno obnovo naših družin v duhu našega čast. ustanovnika? S svojim vplivom skušajte pridobiti ugled katekizmu! Ljubite in cenite ga sami! Razširjajte ga! Naj bo vam in vsem — svetilnik na poti življenja!

Črtice iz don Boscovega življenja.

„Svetnik je svetnik!“

Tako so govorili o don Boscu po Caramagni.

Na dan najdenja sv. križa je velik praznik v Caramagni. Za govornika so to pot povabili don Bosca. Spremljal ga je Jakob Costamagna, povabil ga je pa Jakobov brat Alojzij.

V Caramagni so don Bosca sprejeli z vsō slovesnostjo: zvonovi so zvonili, možnarji so pokali in godba je igrala, vsi so si prizadevali, da ga dostojno sprejmejo.

Saj so že dobro poznali don Bosca, pa še bolje so ga spoznali naslednjega dne. Saj ne bo rečeno preveč, če povemo, da je don Bosco res čudeže delal. — O tem nas zagotavlja gospod Costamagna, pozneje misijonar in škof v južni Ameriki.

Takole pripoveduje:

Bilo je 3. maja 1867. l. Don Bosco je prišel v mojo rojstno mestece Caramagna, kjer je prekrasno pridigal o najdenju sv. križa. Po pridigi so ga naši domači povabili na svoj dom ter mu pripravili skromno kosilce. Tačas pa se je pred hišo nabralo vse polno ljudi, vsak je želel don Boscovega blagoslova, saj so vsi smatrali don Bosca za svetega moža in že toliko prečudnega slišali o njem. Don Bosco gre tedaj med ljudi. Z bratom greva za njim, ker

sva slutila, da se utegne kaj posebnega pripetiti kakor se je v takih slučajih tudi v resnici dogajalo. Do don Bosca se prerine stara ženica, vsa sključena, komaj se je po berglah privlekla predenj. Slišala je, da je don Bosco pri nas in prišla je, ker je upala v njegov blagoslov, saj je že mnogim pomagal, pa bi tudi njej utegnil.

Radoveden sem bil kaj bo, zato sem stopil prav tik k don Boscu.

Med ženico in med njim se je razpletel tale pogovor:

»No, mamica, kaj bi radi?«

»O don Bosco, usmilito se tudi mene, dajte mi svoj blagoslov!«

»Prav rad, samo povejte mi, ali zaupate v Marijo?«

»Seveda, kako bi ne zaupala?«

»Tedaj jo prosite za milost s trdnim zaupanjem in izkazala vam jo bo!«

»O, don Bosco, vi jo prosite, vi ste svet mož, jaz pa sem taka reva, da še prositi prav ne znam.«

»Veste, najbolje bo, da bova kar oba molila.«

»Pa bom, kakor rečete.«

»No, pa pokleknila!«

»Oh, don Bosco, saj je že toliko časa, da ne morem na kolena, noge so mi skoro čisto odrevenele.«

»Nič ne de, le kar pokleknitel!«

Ženica je skušala zdrsniti ob berglah, da bi kako pokleknila, pa kar ni mogla. Don Bosco ji odvzame bergle in reče odločno: »Ne tako, ne tako, saj veste kako je treba poklekniti!«

Med množico je vladala tišina, vsi so nape-to gledali čuden prizor. Ženica je pokleknila, kakor bi ji čudna moč upognila trda kolena. Solze so jo polile in vsa iz sebe je vprašala don Bosca:

svójega dobrotnika.

Ljudstvo se je nezmerno čudilo temu do-godku. Gledalo je nekaj časa za ženo, potem pa se je vrglo pred don Bosca, proseč ga za blagoslov. Celo uro je imel posla, blagoslavljal in tolažil.

Ženica pa je potem hodila po vasi vsa vesela, brez bergel, samo s palico se je opirala, saj pa je tudi imela že mnogo let za seboj.«

Veliko spoštovanje do don Bosca je prevzelo vso množico, ker je videla prečudne reči, ki jih je vršila Marija Pomočnica po njem. Šlo je od ust do ust: »Don Bosco mora biti svetnik, saj samo svetniki čudeže delajo.«

Zopet čudež.

Naslednje jutro so don Bosca povabili k neki bolnici, ki je imela raka. Priporočil ji je, naj trdno zau-pa v Marijo Pomočnico. Potem ji je dal blagoslov in ji naročil, da mora drugi dan iz postelje, tretji dan pa, v nedeljo, naj gre k sv. maši, ob koncu mesca pa v Turin in naj Ma-riji v zahvalo pokloni kak dar.

Par minut po don Boscovem od-hodu se čuti popolnoma zdravo. Po-zvoni, domači prihite, ona pa jim vsa vesela naznani, da ne čuti nobe-ne bolečine več, da je čisto zdrava. Vstane, obleče se in gre naravnost v cerkev, da se najprej Mariji zahvali za vrnjeno zdravje. Še preden je don Bosco odšel v Turin, je šla k njemu ter mu prinesla obljubljeno svoto 3000 lir.

Ob don Boscovem odhodu v Tu-rin, so se tržani zbrali ob poti, da še enkrat vidijo moža čudodelnika.

Padli so pred njim na kolena in ga prosili, naj jim še pred slovesom podeli blagoslov. Matere so mu prinašale svoje zaklade, nedolžne otročiče, da jih blagoslovi. Imel si pred očmi živo sliko tistega prizora iz sv. evangelija, ko je Jezus otročiče blagoslavljal.

Don Bosco prerok.

Ko je odhajal iz Caramagne, se je še ne-kaj posebnega pripetilo. — Stopila je predenj mlinarica, Allaria po imenu, in mu predsta-vila svoji hčerki, naj bi ju blagoslovil. Manjšo

Kitajska malika.

»O don Bosko, kaj pa naj zdaj zmolim?«

Zmolite z mano tri češčenemarije k Ma-riji Pomočnici.«

Po končani molitvi ji je don Bosco podelil blagoslov Marije Pomočnice in glej čudo! Ženi-ca je vstala, čeprav so jo bile bolečine nadlego-vale dolga leta.

Don Bosco ji je tedaj vrnil bergli in ji dejal z nasmehom: »Zdaj pa pojdite, pa Marijo častite in ljubitel!«

Presrečna ženica je šla skozi začudeno množico domov, hvaleč veliko Pomočnico in

dvanajstletno je postavila na desno, starejšo pa na levo stran. Manjša je bila tiha, mirna in zelo pobožna, na večji se je pa že tam videlo, da je čisto drugačna; živahna je bila in neugnana kakor voda. Še pred don Boscom se je tako obnašala. Človek bi si bil mislil, kaj bo iz te deklice, ko doraste, če je že zdaj taka.

Don Bosco premotri obe in postavi starejšo na desno, mlajšo pa na levo. Potem pa izreče o starejši tele preroške besede: »Tale bo postala redovnica in bo dosegla visoko stopnjo popolnosti.« Čudno, saj bi marsikdo čisto drugače mislil! Kako resnično je, da iz otrokove živahnosti ne smeš sklepati, da bo vihrav in malopriden tudi pozneje. Samo v pravo smer je treba obrniti to njegovo naravno živahnost, pa bo v življenju dosegel marsikaj, česar kak drugi, mirnejši ne doseže. Izkušnja uči. Tako je bilo tudi z našo deklico. Vstopila je v red Jožefink v Turinu, sveto je živela in sveto umrla. V posmrtnem listu te deklice je stalo med drugim tudi tole:

»Blažena je bila njena smrt, saj je kot redovnica dosegla visoko stopnjo popolnosti.« Prav don Boscove besede.

»Na poti v Turin mi je don Bosco še marsikaj pripovedoval, nadaljuje g. Costamagna. Srce mu je polnilo neizrečeno veselje, pač za velike milosti, ki jih je Marija te dni izkazala po njem, pa tudi zato, ker mu je Bog poslal obilo pomočnikov, ljudi z najlepšimi zmožnostmi. Imenoval je Duranda, Francesca, Cagliera, Cerrutija, Bonettija, Albera i. t. d. O vsakem je nekaj povedal in še celo kaj bodo nekoč vse dovršili, česar seveda tedaj še nihče slutiti ni mogel.

Po trnjevi poti.

Don Boscu ni bila pot samo s cvetjem posuta, tudi trnja ni manjkalo in zbadalo ga je včasih hudo, čeprav tega ni kazal na zunaj.

Koliko zaprek ima dobra stvar! Se že dobi kdo, ki jo ovira. Sicer pa tudi Bog poskrbi, da se človek ne prevzame, kadar mu gre po sreči, zato mu pošlje križ, da ga nese po trnjevi poti. Saj se pa prav v trpljenju človek očiščuje in v trpljenju se vzbuja večje hrepenenje po nebesih.

Tudi don Bosco je pri svojem delovanju zadel na hude zapreke, še celo tam, kjer bi jih najmanj pričakoval.

Pa kaj se mu je pripetilo prav tedaj, ko je z veseljem gledal na svoje uspehe? Oh, zaradi neke knjižice je šlo. Ob stoletnici prihoda sv. Petra v Rim, je spisal malo zgodovinsko razpravo. Nekdo je njegova izvajanja napačno tolmačil in v tej luči predstavil delo cerkveni cenzuri v Rimu. Ta zadeva je don Boscu povzročila neizmerno žalost, dasi iz Rima ni prišlo drugega kot opomin, naj v drugi izdaji nekoliko popravi označena mesta, ki so se zdela nekoliko netočna.

Njegova »Katoliška berila« so bila marsikomu trn v peti zlasti protestantom, zato so ga iz namišljenih vzrokov očrnili pred cerkveno oblastjo. Hoteli so mu izviti izrok to mogočno orožje.

Toda najhuje ga je bolela in ga zadela v čuteče srce, obdolžitev da v omenjeni knjižici ni zagovarjal najvišje papeževe oblasti, on, ki bi bil rajši dal življenje za papeža, kakor pa da bi mu bil povzročil tudi najmanjšo boleost!

Hudi so bili ti težki trenutki, ki jih je don Bosco preživljal, pa duh mu ni klonil. To je bila zanj trda preizkušnja. Toda v vseh teh težavah je imel veliko zaupanje v Marijo Pomočnico, pri njej je iskal tolažbe in našel jo je.

Kako bi ga mogla tudi zapustiti tista, ki ga je navdihnila, ki ga je poklicala na veliko delo?

Spomini na lepe dni.

(Poroča mlad sal. misijonar iz Turina.)

Oratorij Jezusa mladeniča.

Megla, da človek komaj vidi pred seboj. Sili skozi obleko in reže v obraz s tako nadležnostjo in vsiljivostjo, da je joj! Zoprno je ob

takem času hoditi iz prijetne tople sobice, toda številnih množic to ne zadržuje, da ne bi hiteli z urnimi koraki, veselega srca, kamor jih žene hrepenenje. Kam jim je namenjen korak, kje je njihov cilj?

V soboto dne 31. oktobra t. l. je bila posvečena z vso slovesnostjo nova cerkev, krasno svetišče Jezusa mladeniča, namenjeno zlasti mladini in ljudstvu v onem delu Turinskega mesta, ki se imenuje Borgo s. Paolo t. j. predmestje sv. Pavla. Ves teden po posvetitvi so se vršile slovesnosti, ki so vabile veliko število ljudstva, posebno mladine. Vsak dan je bila pontifikalna sv. maša; pobožni verniki pa so trumoma prihajali počastit Boga — človeka, Jezusa kot mladeniča.

jali s svojim najboljšim prijateljem, z Jezusom! Kolikor mladeničev, toliko cvetov, presajenih v varni vrt salezijanskega prazničnega oratorija, da jih ne popari ledena slana splošne skvarjenosti.

V prezbiteriju in v ladjah so se blesteli nešteti banderčki in zastave različnih družb iz vseh turinskih prazničnih oratorijev, kakor tudi zastava bivših gojencev i. t. d.

Slika v glavnem oltarju nam predstavlja Jezusa z orodjem v roki. Za hip je Jezus mla-

Koča divjakov Hivaros. (Ekvador)

Mladenič Jezus — mladine najlepši vzor, najvišji vzor! Srečen kdor mu sledi!

Nedelja 8. nov. je bil sklepni dan teh slovesnosti in menda tudi najlepši dan med vsemi.

Megla se je umaknila solncu, ki je razsvetljevalo same vesele, žareče obraze nadobudne turinske mladine in pobožnih vernikov. Bili so skoro sami moški, le malo mamic, tetk in sestric je bilo vmes. Svetišče, lepo slikano, s krasno barvanimi okni, skozi katere je lilo žarko solnce svoje žarke, je bilo napolnjeno. Pristopil je k oltarju naš vrhovni predstojnik vlč. g. Filip Rinaldi. Med sv. mašo so dečki in mladeniči s svojimi zvonkimi glasovi molili in peli, da je veličastno donelo po cerkvi. Krasen pogled na te fante, ki so bili skoro vsi v skavtski uniformi, in so se v pobožni molitvi pogovar-

denič prenehal z delom in govori s svojo materjo in rednikom, ki ga zvesto poslušata. Gotovo jima govori o nadzemeljskih stvareh, o Bogu Očetu, ki je v nebesih . . . Telesa vseh treh so sicer na zemlji, a duh jim plove v rajskih višavah . . .

Napočil je čas sv. obhajila. Mašniku pride na pomoč še drug duhovnik. Oba držita v rokah velikanska ciborija, a vseeno traja sv. obhajilo dolgo, dolgo. Veličastno je tako skupno sv. obhajilo! Ura kaže že devet, a dečki nisc prav nič nestrpni, radi so počakali, da so mogli k angelski mizi. Saj jim Jezus vse povrne.

Po končani daritvi. Ej, to je bilo življenje, radost, vrvenje! Vsakdo je prejel kos kruha in čokolade, da je mogel nemudoma potolažiti prazen želodec. Tedaj pa zvonček pozvoni. Pst, kaj bi

zdaj? »Fotografirali se bomo«, je bil odgovor.

Predstavlajte si glavico pri glavici, ena bolj nemirna kot druga na velikanskem odru pod mogočnimi drevesi. Med mladino se vsedejo še nekateri visoki gospodje in — ena, dve, tri — fotografirani so. Vsa ogromna mlada množica se je razpršila po širnem dvorišču, glasna, radostna, praznično razpoložena. Slovesno sveto mašo je daroval neki škof. Naši čč. gg. bogoslovci iz mednarodnega bogoslovja so zares izborno izvajali gregorijansko petje.

Po slovesni sv. maši je bila otvoritev misijonskega mladinskega zborovanja. Vztrajno so mladi ljubitelji misijonskega gibanja sledili govorom, ki so bili često prekinjeni z navdušenim odobravanjem. Da, mladina v Italiji res kaže zanimanje za misijone! To dokazuje dejstvo, da je 40 mladinskih društev v Turinu sklenilo prirejati v krasni gledališki dvorani v Oratoriju predstave v prid misijonom. Tu se res kaže zanimanje za misijone v dejanju. Tu je dosti mladih src, v katerih živi in plamti misijonski poklic. Pa ne samo med dijaki živi misijonska ideja, ampak tudi med obrtniki, ki hrepene posvetiti svoje življenje razširjanju kraljestva božjega med poganskimi ljudstvi.

Petdesetletnica sal. misijonov.

Enajsti november 1875 — enajsti november 1925! Ta dva dneva sta zapisana z zlatimi črkami v zgodovini salezijanskih misijonov. Petdeset let neumornega dela za zveličanje duš! Koliko činov ljubezni in samozatajevanja, koliko žrtev in trpljenja, odkar je mladi duhovnik, sedaj častitljivi starček kard. Cagliero s svojimi tovariši, prvimi misijonarji, prejel iz rok čast. don Bosca misijonarski križec! Patagonija, Ognjena zemija, Magelhaenovo ozemlje, Kolumbija, Ekvador, Matto grosso, Kitajska, Indija, Avstralija so bile deležne apostolskega delovanja don Boscovih sinov. Koliko dobrega se je storilo v tej dobi 50 let, bo popolnoma očitno šele tedaj, ko bomo v dolini Jozafat stali pred večnim Sodnikom in Plačnikom.

Enajsti november 1. 1925. — dan radosti in hvaležnosti Bogu, začetniku vsega dobrega in plemenitega. Kdor je bil ta dan v Oratoriju, zibelki salezijanskih ustanov, je začuden gledal prostrano dvorišče napolnjeno z duhovniki, kleriki in lajiki. V svetišču Marije Pomočnice so se sv. maše vrstile druga za drugo pri vseh oltarjih prav do poldneva. Za slovesno sv. ma-

šo ob pol desetih so se zbrali pred oltarjem vsi misijonarji, to je vsi oni, ki so se odločili da pohitijo na pomoč tistim, ki že delujejo v misijonih. Med njimi je bilo tudi nekaj starih misijonarjev, ki so prišli v Evropo na kratek oddih in nabirat novih pomočnikov. Med temi je vzbujal posebno pozornost naš neustrašeni misijonar g. Balzola, ki že čez 30 let dejuje med divjaki v Matto Grosso in Riò Negro v Braziliji. Kako lepo je bilo tedaj v cerkvi Marije Pomočnice! Prizor, ki ga ne more popisati pero. Veličastna bazilika je bila prenapolnjena s pobožnim ljudstvom. Na določenem prostoru so bili zbrani misijonarji in misijonarke: Hčere M. Pomočnice. Vseh skupaj letos 224. Veličasten pogled na velikodušne darovalce lastnega življenja Tistemu, ki se je nekoč sam daroval zanje na križu! Med njimi so mladeniči v cvetu let, drugi so zopet starejši, nekaj tudi takih, ki jih je Gospod poklical ob enajsti uri, ki se jim že srebrijo lasje. Slovesno pontifikalno sv. mašo je služil nadškof Oliveira iz Brazilije, salezijanec, z asistenco našega kardinala. Med sv. mašo je bil govor salezijanca nasl. nadškofa Feliksa Guerra, ki je v navdušenih besedah slavil delo misijonarja, ki prinaša poganskim rodovom Gospodovo blagovest.

Dopoldansko službo božjo je zaključil blagoslov kard. Cagliero.

Še lepše kot dopoldne, je bilo zvečer. Bazilika čarobno rasvetljena, zopet napolnjena do zadnjega kotička. Kot daljni odmev iz nebes se je zdelo vsa ta večerna slavnost prirejena v slovo odhajajočim misijonarjem.

Misijonarji in misijonarke so bili zopet zbrani na določenih prostorih. Srca vseh so z napatostjo pričakovala slovesnega trenutka. Na oltarju je gorelo stotero sveč, srca misijonarjev so trepetala in plamtela v globoki zbranosti.

Duhovniki pred oltarjem so zapeli Magnifikat t. j. Poveljučuj moja duša Cospoda; za njimi so peli vsi misijonarji, vsa cerkev. Sledila je Zaharijeva zahvalna pesem „Benedictus“ in molitev za srečno potovanje. Nato se so misijonarji drug za drugim približali kardinalu Cagliero ter prejeli iz njegovih rok misijonski križ. Nato je stopil na prižnico kardinal. Kako pozorno so vsi sledili njegovemu govoru!

Po govoru se je vršila genljila ceremonija poslavljanja. Zopet se vije kakor prej dolga vrsta misijonarjev, da jim naslednik čast. usta-

novnika don Bosca in ves vrhovni kapitelj izroči vsakemu posebej zadnje poslovilne besede, poslednje opomine in bodrila. Objem očeta sinovom, ki odhajajo v daljne dežele — to je prizor, ki gani do solz, ki ostane v spóminu vse življenje. Med odhajajočimi misijonarji je bilo tudi pet mladih Slovencev.

* * *

Drugi dan, 12. novembra je bila v gledališki dvorani slavnostna akademija v proslavo petdesetletnice salezijanskega misijonskega udeleženja. Te proslave so se udeležili visoki gostje: ital. prestolonaslednik Umberto, več članov vladarske hiše in veliko število drugih

dostojanstvenikov. Dvorana je bila okusno okrašena; zastave vseh narodov in držav, kjer delujejo salezijanci so še povečale lepoto ter dale večji sijaj vsemu okrasju. Med najlepšimi zastavami je bila jugoslovanska.

Po deklamaciji mladega gimnazijca, katerega je prestolonaslednik ob splošnem odobravanju bratsko poljubil, je imel obsežen govor učeni kard. Maffi, nadškof v Pisi. Govor je često prekinilo gromovito ploskanje. Dvorana, dvorišče in trg pred cerkvijo vse je bilo napolnjeno z ljudstvom. Mali godbeniki pa so igrali mojstersko naučene komade. Bil je dan, ki ga je naredil Gospod in ki ga je gotovo blagoslavljal z nebes naš čast. oče don Bosco.

Misijonska proslava v Turinu.

Salezijanske ustanove so očitno delo previdnosti božje. V malo letih so se s čudovito naglico razširile po vsem svetu. V nekaterih krajih so si priborile celo odlične vplive posebno v Italiji in v Argentini, kjer tvorijo bivši gojenci salezijanskih zavodov in prazničnih oratorijev močno zaslombo katoliškega življa.

Kolika delavnost, živahnost in podjetnost preveva salezijansko družbo, ki je te lastnosti podedovala po svojem ustanovniku, pričajo številni misijoni, ki jih je razvila po vseh delih sveta. Misijonsko delovanje redovne družbe je po navadi merilo njene žilavosti, notranje moči in sposobnosti. Ni čuda tedaj, če si je salezijanska družba prav s svojim misijonskim udeleženjem pridobila velik ugled pred svetom in popolno priznanje sv. stolice.

Letos je preteklo petdeset let, odkar se don Boscovi sinovi udeležejo kot misijonarji. Skromni so bili začetki, združeni z velikimi težavami, toda pod varstvom Marije Pomočnice se je delo razvijalo in rastle, kakor raste krepko drevo vsajeno v rodovito zemljo.

Petdeset let! Sorazmerno kratka doba, toda kako polna velikopoteznega dela za razširjanje božjega kraljestva tudi v najbolj oddaljenih krajih sveta! Koliko novih članov

pridobljenih katoliški cerkvi, koliko duš za nebesa!

Bilo je 11. novembra 1875. V svetišču Marije Pomočnice v Turinu se je vršil skromen toda ganljiv obred. Prvi don Boscovi misijonarji, so se poslavljali pred podobo nebeške Matere od ljubljene očeta. Bila jih je skromna peččica, toda seme, ki se je tedaj vlagalo v zemljo je vzklilo, pognalo in se razvijalo vedno lepše. Od tedaj so vsako leto naraščale trume velikodušnih misijonarjev. Tem so se kmalu pridružile tudi misijonarke — Hčere Marije Pomočnice, duhovne hčerke čast. don Bosca. Misijonsko delo don Boscovih sinov je bilo v polnem teku.

* * *

Z vso mogočo slovesnostjo so letos obhajali v Turinu petdesetletnico našega misijonstva. Prvi in najpoglavitejši del tega slavja je bilo slovesno slovo v cerkvi Marije Pomočnice novih misijonarjev in misijonark. Za to petdesetletnico se jih je nabralo silno veliko število: 224! Koliko novih delavcev! Kolik razmah našemu misijonskemu delu! Res, taka pošiljatev novih misijonarjev je bila najlepša proslava te znamenite petdesetletnice.

Drugi del proslave se je vršil naslednji

dan, ko je bila v veliki dvorani Oratorija slavnostna akademija. Velikanska udeležba pri tej akademiji je pričala, kako veliko zanimanje vzbuja pri vseh slojih misijonsko delovanje sploh, posebno pa še misijonstvo don Boscovih sinov.

Akademije se je udeležil sam italijanski prestolonaslednik, princezinji Leticija in Adelajda, dva vojvoda iz kraljeve hiše, dva kardinala, zastopnik vlade minister Mattei — Gentili, več generalov, zastopniki turinske občine in različnih oblasti, več škofov in

Govor kardinala Maffi-ja.

„Majhne, nevidne kapljice, ki se razpršijo, preden padejo na zemljo, zadostujejo solncu da razprede na njih svoje žarke v najkrasnejših barvah in da pričara pred naše oči sedmerobarvno mavrico, znanilko miru. Tako tudi Bog ne potrebuje zemelskih veličin, da bi po njih izkazoval svojo neskončno modrost in dobroto; v ta namen se poslužuje navadno neznatnih osebnosti, ki se zde, kakor da so obsojene na pozabnost. V njih zažari odsev njegovega duha, odtis njegovih božjih lastnosti. Taka neznatna osebnost je bil pastirček iz Becchi, ki ga je Gospod pozval, in mu izročil veliko, vse človeštvo obsegajoče poslanstvo.“

Notranjščina koče divjakov Hivaros.

mного drugih odličnih osebnosti iz najvišjih krogov. Poleg teh pa velikanska množica ljudi vseh slojev.

Najvažnejši del akademije je bil govor kardinala Maffi-ja, nadškofa v Pisi, ki je znan po svoji izredni učenosti, govorniški zmožnosti in veliki ljubezni do salezijanskih naprav. Njegov govor hočemo v glavnih potezah posneti, da bo naše sotrudištvo videlo, kako visoki cerkveni dostojanstveniki mislijo o don Boscu in njegovih napravah.

„Pota božja so različna. Lepo se vidi, kako celo v nazareški hišici Bog različno govori svojim izvoljenim: Mariji po angelu, sv. Jožefu pa v sanjah. Tudi don Boscu je Bog govoril često v sanjah, mu dal spoznati svojo voljo in mu odkrival pota, ki vedejo k cilju.“

Danes bolj kot petdesetletnico odhoda prvih misijonarjev, obhajamo stoletnico prvih don Boscovi sanj, v katerih mu je Bog odkril poklic in delo: pasti jagnjeta in jih pridobivati za čednostno življenje z močjo božje besede in neumorne delavnosti. Med deli, ki jih je ta pastirček izvršil v čast božjo moramo po pra-

vici prištevati v prvi vrsti tudi misijone.

»Govoriti vam o teh misijonih, je danes mója naloga, ki daleč presega moje moči. Ne-koč je rekel cerkovnik slovečemu pridigarju, ki ga je ljudstvo z velikim navdušenjem poslušalo: kako lepo sva danes pridigovala! Tako je rekel, ker je pred pridigo slovesno zvonil!

Eminenca kard. Cagliero! Vi in Vaši s-
bratje misijonarji ste izvršili veliko delo misi-
jonskega udejstvovanja in sedaj ste v svoji dó-
broti dovolili temu skromnemu cerkovniku, ki
vas ljubi in spoštuje, da nekaj časa zvoní z
vsemi zvonovi in oznanja ter poveljuje vaše
delo.

»Don Bosco je 8. dec. 1841. pričel svoje
delo v zakristiji turinske cerkve sv. Frančiška.
Kdo more popisati, koliko je prestal, preden je
njegova naprava pognala močne korenine? Nje-
gov oratorij je pet let potoval od postaje do
postaje in šele l. 1846. je dobil stalno mesto.
Od tedaj pa se pričinja zgodovina čudovitega
razvoja, ki nas napolnjuje s strmečim občudo-
vanjem. Ustanove so se začele množiti, število
pomočnikov duhovnikov, klerikov in lajikov je
naraščalo in l. 1874. je bila od sv. stolice de-
finitivno potrjena Salezijanska družba, nosite-
ljica in dedinja don Boscovega duha.

Pogled v Patagonijo.

»Don Bosco se ni zadovoljil s tem, kar je
dosegel. Njegov duh je prodiral v bodočnost
in segal daleč preko mej svoje domovine. Pom-
nimo, da je bil prvi gojenec, ki se je don
Bosco zavzel zanj, zapuščena sirota brez mate-
re in očeta. Kako močno je moraló boleti don
Boscovo očetovsko srce, ko so mu misli uha-
jale na one daljne dežele, kjer prebivajo sirote,
ki nimajo sv. cerkve za svojo mater, ki nima-
jo Boga za svojega očeta: divji rodovi, ki ta-
vajo v smrtni senci in v temi malikóvalstva.
Že v mladih letih je don Bosco hrepenel po
misijonih, toda na povelje duhovnega vodnika
bl. Cafassa je ostal v domovini. Božja previd-
nost je tako odredila. Mesto njega so pohiteli
v misijone njegovi sinovi, ki so izvršili in iz-
vršujejo to, po čemer je hrepenelo očetovo srce.

Don Bosco je imel jasno pred očmi, da
morajo njegovi sinovi v misijone. Toda kje naj
začnejo? Na Kitajskem? V Indiji? V Avstali-
ji? Premišljeval je in molil. Bog pa ni dolgo
odlašal in mu razodel svojo voljo. V sanjah
mu je natančno pokazal kraj in rodove, kjer

naj salezijanci zastavijo svoje delo. Pred don
Boscovimi očmi se je razvila prostrana ravni-
na, le na daljnem obzorju so se komaj vidno
črtali obrisi divjega gorovja. Videl je divjake,
oborožene s sulicami, nage ali pokrite z žival-
skimi kožami. V svoji divjosti so pomorili vse
misijonarje, kar se jih je v preteklosti upalo
priti med nje. Med te divjake torej naj gredo
njegovi sinovi.

Toda kako jih spreobrniti? Kako jih pri-
dobiti za pravo vero? Don Bosco vidi v sanjah:
množico otrok, za njimi njegovi salezijanci.
Klečijo in pojejo na čast Mariji Pom. Ob tem
prizoru pomečejo divjaki orožje od sebe, skle-
nejo roke in se pridružijo petju. Don Bosco se
zbudi, a slika mu ostane živa pred očmi.

Pokrajina, ki jo je videl don Bosco v san-
jah je bila Patagonija in Ognjena zemlja. Leta
1874. je nadškof v Buenos Aires msg. Anegros
prosil don Bosca, naj mu pošlje svoje sinove.
Naslednje leto se je ta želja izpolnila. Dne 11.
nov. 1875. je don Bosco v cerkvi Marije Pomoč-
nice blagoslovil prvo gručo odhajajočih misi-
jonarjev.

Patagonija kakor tudi Ognjena zemlja je
bila tedaj slovita po divjosti svojih prebivalcev,
toda malo, ali skoro nič poznana. Darwin jo
je opisal kakor najžalostnejši kót zemlje, kjer
prebivajo človeška bitja na najnižji stopnji kul-
ture. Žalostno stanje teh bednih in zapuščenih
rodov, so še poslabšali evropski izkoriščevalci
in okrutneži, ki so se pregrešili nad njimi z
nečuvenimi krivicami. Skoro se je že lasje, ko
pomislimó, kako so nečloveški trgovci streljali
Indijance kot divje zveri, dasi jim niso nič ža-
lega storili.

Na razstavi v Parizu l. 1889. sredi trium-
falnega pohoda evropske omike, si mogel vi-
deti veliko železno kletko, kjer so imeli zapr-
tih 11 Fueginov (prebivalcev Ognjene zemlje),
da so jih kazali radóvednemu občinstvu kot
na pol zverinska bitja. Primorali so jih vpri-
čo ljudi jesti surovo meso, da so gledalci
dobili vtis, da imajo pred sabo ljudožrce. Kaj
takega zmore edino le omikana surovost, ki
ne pripozna ne duše ne Boga. Šest jih je u-
mrlo tam; petim pa so salezijanci oteli življenje.

Patagonija je bila v kratki dobi 30 let
pokristjanjena in danes je v tej deželi le ma-
lo Indijancev, ki bi ne častili pravega Boga.

Pa tu se niso ustavili don Boscovi sinovi.
L. 1893. so prenesli svoje delovanje med div-

jake Hivaros v Ekvadorju in l. 1900. med Bororos v Matto Grosso. Ustanovili so apost. prefekturo Rio Negro, sprejeli misijon v Ciaco — Paraguaio. Iz Amerike so šli v Afriko ter sprejeli misijonsko pokrajino v Katangi (belgijski Kongo) v Alžiru, v Tunizu, v Egiptu. Odtod so raztegnili svoje delovanje po Aziji (Kitajska, Indija) in po Avstraliji, kjer so v zadnjem času ustanovili apost. prefekturo Kimberley. Ne bo dolgo, ko bodo pričeli misijonsko delo tudi na Japonskem.

Krasna slika dela, ki se je razvilo v teku

pol stoletja! Salezijanska družba šteje danes 1169 misijonarjev in misijonark, ki oskrbujejo 1077 različnih misijonskih del s 112.000 katehumeni.

Kako so se uresničile besede, ki jih je zapisal don Bosco vsojim sotrudnikom in sotrudnicam: »Z vašo požrtvovalnostjo smo mogli širiti kraljestvo božje prav do poslednjih zemeljskih mej.«

Don Boscove sanje so danes izvršeno dejstvo. Hvalimo Boga, ki je njegovemu delu dal rast in blagoslov.

Divjaki obišejo sal. misijonarja.

Don Bosco prvim salezijanskim misijonarjem.

Deset je bilo prvih velikodušnih delavcev v vinogradu Gospodovem iz tedaj že številne salezijanske družine, ki so se odločili, da zapuste svojo domovino in ponese sv. evangelij v daljne dežele, ki so bile zagnjene v temo poganstva. Med njimi je bilo pet duhovnikov, en klerik in štirje lajiki.

Te svoje drage sinove je don Bosco sklenil poslati najprej v Rim k sv. očetu Piju IX, da bi od njega prejeli apostolski blagoslov. Zato jih je nekoč, koncem oktobra l. 1875. poklical k sebi in jim rekel:

„Dragi sinovi! Vi pojdete v Rim, da se po-

klonite sv. očetu Piju IX. našemu največjemu dobrotniku. Prosili ga boste, naj vam podeli apostolski blagoslov. Kakor je božji Odrešenik poslal apostole oznanjat njegov evangelij, tako bo on, Kristusov namestnik poslal vas, da boste oznanjali nauke istega evangelija, ki bo ostal do konca sveta.“

Novi misijonarji so šli v Rim in dne 1. nov. jih je Pij IX. sprejel s prav očetovsko ljubeznivostjo, govoril z vsakim posebej in vsem podelil svoj blagoslov.

Iz Rima so se vrnili v Turin in dne 11. nov. popoldne se je v cerkvi Marije Pom. pričo velikega

števíla vernikov izvršil obred slovesne odhodnice novih misijonarjev. Ne da se popisati, s koliko radostjo je bilo napolnjeno don Boscovo srce ob tem slovesnem trenutku, ko se je začelo uresničevati njegovo najbolj vroče hrepenenje: vpeljati svojo redovno družbo v misijonsko delo. V poslovilnem govoru je don Bosco izrazil te misli:

„Preden se je božji Izveličar vrnil k svojemu nebeškemu Očetu, je zbral svoje apostole in jim rekel: Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu . . . učite vse narode!“

S temi besedami je Jezus Kristus apostolom ne le svetoval, ampak naravnost zapovedal, naj ponese luč sv. evangelija po vseh delih sveta. Ta zapoved, ali prav za prav to poslanstvo je dalo ime misijonarjem ali odposlancev, katere imenujemo tiste, ki oznanjujejo sv. vero in jo razširjajo med narodi bodisi v domačem kraju, bodisi v tujih deželah.

Ko se je božji Odrešenik vrnil k svojemu nebeškemu Očetu, so apostoli zvesto izpolnili Gospodovo zapoved. Sv. Peter in sv. Pavel sta prepotovala mnogo dežel, sv. Andrej je šel v Perzijo, sv. Tomaž v Indijo, sv. Jakob na Špansko in vsi so oznanjali Kristusov nauk tako, da je že sv. Pavel mogel zapisati besede: „Vaša vera se oznanja po vsem svetu.“

Ali ne bi bilo bolje, da bi apostoli ostali doma v Jeruzalemu in skrbeli, da bi se najprej v domovini vsi spreobrnili k pravi veri? Ne, kajti Kristus jim je ukazal: Pojdite po vsem svetu!

Ker pa apostoli niso mogli sami povsod, zato so pošiljali v razne kraje svoje namestnike in pomočnike.

Papeži, ki so nasledniki apostola Petra, so delali isto. Vsi, ki so šli v misijone, so šli z dovoljenjem sv. stolice in poslani od papeža. Bog je tako odredil, da bi bilo le eno središče in sicer nezmotljivo, h kateremu se morajo obračati vsi tisti, ki hočejo oznanjati božjo besedo.

Ko smo premišljevali, kako bi tudi mi po svojih skromnih močeh spolnjevali zapoved Gospodovo, so se nam stavili pred oči različni misijoni na Kitajskem, v Indiji, v Avstraliji, kakor tudi v Ameriki, toda naposled smo se odločili za misijon v južnem delu Amerike, v Argentinski ljudovladi. Vprašali smo tozadevno poglavarja sv. katoliške cerkve in sporazumno z njim se je vse določilo.

Na ta način pričenjamo delo velike važnosti in upamo, da bo ta začetek seme, iz katerega bo zrastle veliko drevo.“

Nato je don Bosco prebral neko pismo iz Argentinije, v katerem se opisuje neizmerna potreba duhovnikov v tej deželi, žalostni položaj omikanih prebivalcev in še mnogo žalostnejše stanje številnih divjih rodov, ki prebivajo v pro-

strani Patagoniji in na Ognjeni zemlji, kamor še ni prodrla luč sv. vere. Nato je nadaljeval:

„Sedaj bi vam moral priporočiti, da molite za naše misijonarje, toda upam, da boste to itak storili. Za nas ne bo minul niti en dan, ne da bi molili zanje in jih izročali varstvu Marije Pom.

Moja dolžnost je zdaj se zahvaliti velikodušnim dobrotnikom, ki so toliko žrtvovali za naš misijon. Toda kaj naj jim rečem? Čez nekaj trenutkov bo izpostavljeno presv. Rešnje Telo; prosili bomo Jezusa v presv. Zakramentu, naj jim vse obilno povrne, kar so storili za Oratorij, za našo družbo in za naše misijone. Sedaj pa še vam, dragi sinovi, ki odhajate, kratko besedo!

Posebno vam priporočam, da se v svojih zasebnih in javnih molitvah vedno spominjate naših dobrotnikov v Evropi, in prve duše, ki jih boste pridobili za Jezusa Kristusa, darujte jih nebeškemu Očetu kot izraz hvaležnosti vsem tistim, ki so kaj darovali za ta misijon. Vsakemu posebej sem že povedal, kar mi je narekovalo srce in kar se mi je zdelo primerno; vsem skupaj pa bom izročil nekaj pisanih opominov in navodil, ki naj veljajo kot očetovski spomin sinovom, ki odhajajo v daljne dežele.

V tem trenutku je moje srce ginjeno radi vašega odhoda; ob enem pa ga napolnjuje tudi velika tolažba, ker vidim, kako se vedno bolj utrjuje naša družba, kako bomo tudi mi, kljub naši nezmožnosti, imeli svoj delež pri razširjanju sv. katoliške vere. Dragi sinovi! Odhajajte polni poguma in srčnosti; toda pomnite vedno, da je ena sama katoliška cerkev, ki se razprostira po vseh delih sveta, med vsemi narodi in jeziki! Jezus Kristus je Odrešenik vseh. Isti evangelij se oznanja povsod; vse nas družijo ista vera in isto upanje, ker vsi delamo v čast in slavo istega Boga, istega Odrešenika Jezusa Kristusa. Kamorkoli boste šli, povsod imejte pred očmi, da ste katoliški duhovniki in salezijanci. Bog ne daj, da bi prišla iz vaših ust kdaj beseda, ki bi bila tudi v najmanjšem nasprotju z nauki nezmotljive rimske stolice. Kot salezijanci ne pozabite nikdar, da imate tu v Evropi očeta, ki vas ljubi v Gospodu in družbo, ki se za vas zavzema, ki bo za vas skrbela in vas ščitila.

Pojdite torej! Prenašati boste morali vsakovrstne težave, pomanjkanje in nevarnosti, toda bodite brez strahu! Bog bo z vami, on bo vam podelil toliko milosti, da boste mogli vzklikniti s sv. Pavlom: Vse premorem, v njem, ki me močnega dela. Vi odhajate, a ne sami. Spremljali vas bomo v duhu in z molitvijo in za vami bo prišlo še mnogo, mnogo vaših tovarišev. Pojdite! Namestnik Kristusov na zemlji vam je dal svoj blagoslov, turinski nadškof je storil isto in tudi jaz vas blagoslavljam z vsem srcem in prosim Boga,

naj vas napolni s svojo milostjo ter varuje na vašem potovanju, pri vaših podjetjih, pri vseh vaših delih. Le za nekaj časa se bomo telesno ločili, toda prišel bo dan, ko se bomo zopet združili. Če bomo marljivi delavci božji, nas bo nekoč Gospod povabil k sebi, rekoč: Prídi zvesti in modri služabnik . . . stopi v veselje svojega Gospoda!

KAKO JE DON BOSCO PISAL SVOJIM SINOVOM MISIJONARJEM.

Don Bosco je neizmerno ljubil svoje duhovne sinove. Za vsakega posebej je gojil toliko ljubezen, kakor je ne more gojiti noben telesni oče. Nad vse pa je ljubil one sinove, ki so zapustili domovino in se posvetili misijonom. Do l. 1884. je pisal vsako leto vsakemu misijonarju bodisi lajku ali duhovniku lastnoročno pismo, dasi jih ni bilo majhno število. Iz teh pisem se zrcali vsa don Boscova duša, njegova neizčrpna ljubezen in gorečnost za zveličanje duš. Njegovi sinovi so ta pisma skrbno shranili in jih hranijo še zdaj kot dragoceno zapuščino skupnega očeta. Evo vam nekaj odlomkov iz teh pisem:

. . . Ti si bil vedno veselje mojega srca in sedaj te ljubim še bolj, ker si se posvetil misijonom, kar pomeni, da si zapustil vse ter se daroval Bogu za zveličanje duš . . .

. . . Vsak dan se te spominjam pri sv. maši. Tudi ti moli zame, ker zem že zelo star in na pol slep. Ako se ne vidiva več na tem svetu, potrudi se, da se gotovo snideva v nebesih . . .

. . . Nikar se ne oziraj nazaj! Imej oči uprte v nebesa, ki so za nas pripravljena. Tam nas čaka prelepo plačilo. Delaj, reši mi mnogo duš, a pred vsem reši mi svojo! . . .

. . . Delo in pobožnost bosta napravila iz tebe dobrega salezijanca. Nikdar ne pozabi, da moraš v prvi vrsti zagotoviti zveličanje lastni duši, potem šele delaj za zveličanje svojega bližnjega. Mesečna vaja srečne smrti in pogostno sv. obhajilo je ključ do vsega . . .

. . . Daj vsem zgled v dobrih delih; a potrudi se, da se bo tvoj dober zgled svetil pred vsem v kraljici čednosti, v sv. čistosti. Največja opreznost v besedah, pogledih in dejanju, ki naj čuva to čednost, ne bo nikdar prevelika.

Z Bogom! Mogoče se na zemlji ne vidimo nikdar več, toda trdno zaupam v neskončno usmiljenje božje, da se vidimo zbrani nekoč v nebeški domovini, kjer bomo prejeli plačilo za vse, kar smo trpeli na zemlji za čast božjo.“

Še isti večer so prvi misijonarji odpotovali, Don Bosco jih je spremil do пристanišča v Genovi.

. . . Spremlja naj te božji blagoslov, moj dragi, ki si še vedno zenica mojega očesa. Delaj! plačilo v nebesih je že pripravljeno . . .

. . . Poslušal si glas božji in se posvetil misijonom. Zadel si pravo. Marija ti bo vedno zvesta vodnica. Ne bo ti manjkalo težav, tudi hudobni svet ti ne bo prizanesel, toda ne vznemirjaj se! Marija nas bo varovala. Mi iščemo duš in ničesar drugega. Ponavljaj to tudi drugim sobratom!

. . . Bliža se čas duhovnih vaj. Poudarjaj potrebo, da posnemamo ljubeznivost in krotkost sv. Frančiška Saleškega . . .

. . . Oh, kako rad bi govoril vsem o pravem salezijanskem duhu, ki mora voditi vsa naša dela in besede! Držimo se preventivnega sistema! Ogibajmo se hudih kazni, ponižujočih besed, preostrih opominov posebno v javnosti. Povsod naj vlada ljubeznivost, krotkost, potrpežljivost . . .

. . . Izroči tudi drugim sobratom tukajšnje novice! Povej vsem, da jih ljubim v Kristusu in da molim zanje. Naj bodo vsi stanovitni in posnemajo naj v svetosti našega zaščitnika . . .

. . . Svojim gojencem povej, da molim zanje in naj se vedno zavedajo, da je čas velik zaklad . . .

. . . Gojencem povej, da jim njihov prijatelj v Evropi daje važen nasvet, ako hočejo biti srečni: Ogibajo naj se greha in prejemale naj pogostokrat sv. obhajilo . . .

. . . Bog naj vam da svoj blagoslov, dragi sinovi! Bodite veseli, toda ogibajte se grehal . . .

. . . Bodimo srčni! Marija blagoslavlja in ščiti našo družbo. Božja pomoč je z nami, število delavcev se množi, gorečnost narašča, gmotna sredstva nam sicer ne preostajajo, toda za potrebo zadoščajo . . .

Sotrudniki! Sotrudnice!

Naprave velikega don Bosca se širijo vedno bolj po vseh delih sveta. Salezijanska misel pridobiva vedno več veljave, vpliva in razmaha pri najrazličnejših narodih. Tako mogočna je ta misel, koliko življenske sile ima v sebi opazujmo posebno v Italiji v Južni Ameriki, na Francoskem, na Španskem, na Poljskem in v Nemčiji, kjer so salezijanske naprave v najkrajšem času dosegle tolik razmah, da nas morajo napolniti z največjim občudovanjem. Don Boscovo delo je bilo v resnici podobno semenu, ki se je v kratki dobi razvilo v krepko drevo, ki že silno na široko razprostira svoje mogočne veje.

Bistremu opazovalcu je danes jasno, da je božja previdnost podelila salezijanski družbi posebno važno nalogo, kakor jo zahtevajo sedanji časi in sedanje razmere. Zgodovina nas uči, da Bog od časa do časa vzbuja velike može, ki pokažejo svetu nove smernice, odkrivajo v človeštvu nove vrednote, ki naj se uveljavljajo v dosego večnega smotra. Tak mož je bil don Bosco.

Bog sam vodi zgodovino človeštva, da se kljub upornosti človeške narave razvija po neskončno modrih božjih načrtih. Da se ti načrti ne izjalovijo, že poskrbi božja previdnost sama, ko vzbuja može in ustanove, ki imajo nalogo človeštvo voditi po božjih kolovozih.

Tudi med Slovenci se salezijanska misel polagoma uveljavlja. Upajmo, da se bo ta misel kmalu tudi pri nas mogočno razvila in obrodila obilo lepih sadov.

Kdo pa je pri nas nositelj don Boscovih idej?

V prvi vrsti vi, blagi sotrudniki in sotrudnice, ki Vam gori srce za salezijanske

naprave, za njihov prospeh in razvoj v naši domovini. Zato je od Vas v obilni meri odvisna bodočnost salezijanskih naprav med nami. Kaj Vam je tedaj storiti, da boste izdatno podpirali in razširjali v naši domovini salezijansko misel in s tem tudi smisel za lepo, čednostno življenje, posebno za krščansko vzgojo mladine?

1. Zanimajte se za don Bosca in za zgodovino njegovega življenja, ki je tako bogato na izrednih dogodkih. Čitajte njegov življenjepis, ki je izšel pred nedavnim v naši tiskarni na Rakovniku!

2. Širite Salezijanski Vestnik! Za 1. 1926. dobite mnogo novih čitateljev in naročnikov. Imena z naslovi pošljite na Rakovnik! Po možnosti bomo poslali novim naročnikom tudi prvo številko letošnjega leta, ako se pravočasno oglasijo. Če Vas kdo vpraša, koliko stane letna naročnina povejte, da Vestnik pošiljamo sicer zastonj našim sotrudnikom in sotrudnicam, vendar za poravnavo stroškom hvaležno sprejmemo, kar nam kdo pošlje. Letni stroški za tiskanje Vestnika znašajo približno 10 dinarjev.

3. Podpirajte gmotno naše naprave! Imamo mnogo stroškov, veliko dolgov, a še več zaupanja v božjo pomoč in v blago naklonjenost našega tako požrtvovalnega sotrudništva. Kar boste darovali za salezijanske naprave bo bogato naložen kapital, katerega obresti boste uživali vso večnost v nebesih. Sotrudniki! Sotrudnice! Z novim letom z novim pogumom na delo v čast božjo in za zveličanje duš!

Zanimanje za don Bosca raste tudi med Slovenci. Goriška Matica je lansko leto izrazila željo izdati med svojimi knjigami tudi življenjepis tega velikega apostola mladine. Da bi se tej želji ugodilo, je po naročilu predstojnikov urednik tega lista sestavil kratek opis don Boscovega življenja, ki je sedaj izšel še v precej čedni opremi kot četrta matičnih knjig. Mi tudi to izdajo prisrčno pozdravljamo v nađi, da bo tudi ta knjiga pripomogla, da se don Boscov duh vedno bolj širi med Slovenci.

Razne vesti.

Naš vrhovni predstojnik na Poljskem in na Nemškem.

Naš vrhovni predstojnik Filip Rinaldi, tretji don Boscov naslednik, je v mesecu oktobru obiskal zalezijanske zavode na Poljskem. Malokje so se salezijanske naprave tako naglo in tako velikopotezno razvile, kakor med Poljaki, ki imajo sedaj že nad 20 velikih in dobro napredujočih zavodov. Salezijanci imajo popolno zaupanje pri narodu in pri vladi, ki njihovo delovanje vsestransko podpira. Povsod je bil naš vrh. predstojnik sprejet z največjimi dokazi spoštovanja ne samo od naših gojencev in sobratov ampak tudi od cerkvenih in civilnih oblasti. Železniški minister mu je dovolil popolnoma prosto vožnjo v prvem razredu po vseh železnicah države. Povsod so don Boscovemu nasledniku prirejali slovesne sprejeme.

Posebno slovesen je bil sprejem v Ošwienčimu, v Varšavi in v Łódz-u. V Czerwinskem, kjer je dom našega novicijata za Poljake, je sto novincev klerikov prejelo talar iz njegovih rok.

Naš vrh. predstojnik si je s svojo očetovsko dobrotljivostjo povsod pridobil srca vseh, ki so imeli priložnost se mu približati.

Iz Poljskega je šel naš predstojnik na Nemško, kjer so se po vojski naše ustanove zelo lepo razvile. Tudi tu je povsod vladalo zanj isto navdušenje kot na Poljskem. V nemškem novicijatu v Ensdorfu na Bavarskem je izvršil obred preobleke klerikov novincev. Tudi tu je lepo število (63) bodočih don Boscovih sinov prejelo iz rok vrhovnega predstojnika duhovniško obleko.

Ta obisk bo gotovo prinesel salezijanskemu delu med Poljaki in Nemci nov razmah in mu zagotovil vedno trajnejše uspehe.

Prva skupina salezijanskih misijonarjev Slovencev, ki so letos z drugimi misijonarji vred zapustili domovino in odpotovali v misijone. Imena teh misijonarjev so (od leve proti desni): *Martin Berlec*, sobrat lajik, določen za Tanjore (Indija), kl. *Karl Mlekuš*, določen za Assam (Indija), klerika *Cvetko Jakša* in *Ludvik Pernišek*, določena za Patagonijo in kl. *Martin Povše* določen za Sveto deželo.

Kongres na čast presv. Srcu Jezusovemu.

V lanski predzadnji številki smo opozorili naše sotrudstvo, da bodo salezijanci v Vignaud-u (Argentiniija) priredili kongres na čast presv. Srcu Jezusovemu. Sedaj smo prejeli poročilo o tem kongresu, ki je bil nad vse veličastna manifestacija častilcev presv. Srca posebno med mladino. Potek kongresa je bil tako sijajen, da je presegel vsako pričakovanje. Sam krajevni škof v Cordobi Inocenc Davila, velik dobrotnik salezijanskih del, je bil predsednik kongresa. Razen mnogih kardinalov in škofov v Italiji, so poslali kongresu svoj pozdrav vsi argentinski škofje. Vse župnije iz okolice do 150 km so poslale svoje zastopnike. Javnih sej vsak večer se je udeleževala velika množica vernikov. Ginljiva je bila pobožnost nočnega češčenja, ki so se ga udeležili skoro sami možje in mladenci. Ob pol dveh po noči je bila pontifikalna sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Sledila je procesija in blagoslov z Najsvetejšim,

Taki kongresi so pravi blagoslov za narode, kajti take veličastne manifestacije odločilno vplivajo na posameznike, budijo krščansko zavest in umevanje za nadzemeljske dobrine.

Murska Sobota (Prekmurje).

Kakor znano, je radi hudih nalivov v mesecu novembru zadela mnogo prekmurskih krajev huda nesreča. Med kraje, ki so bili od nenavadne povodnji najhujše prizadeti, je bila Murska Sobota, kjer imamo zavod »Martinišče.« V tem zavodu prejema popolno oskrbo 50 revnih dijakov, ki pohajajo soboško gimnazijo. Povodenj je tudi temu zavodu povzročila ogromno škodo. Uničila je vso zalogo živil, udušila je pet svinj in vso perutnino, podrla je kuhinjski zid, razdrila štedilnik in deloma pokončala kuhinjsko posodo; odnesla je tudi vsa drva in dvignila tla v obednici. Ni mogoče popisati, kako strašne trenutke so preživeli sobratje in gojenci v tistih težkih urah, ko je bilo celo življenje v nevarnosti. K sreči je prišla pravočasna rešitev; dijake so s pontoni prepekljali na varno pred grozečimi in vedno bolj naraščajočimi valovi. Huda preizkušnja je bila to za zavod, ki je šele v svojih početkih. Vodstvo zavoda se je obrnilo na blaga srca za toliko potrebno podporo. Dobrotniki in prijatelji mladine niso prezrli njegove prošnje in

zavod vrši sedaj zopet nemoteno svojo važno nalogo v zaupanju, da ga božja previdnost ne bo zapustila.

Radna.

Praznik Brezmadežne, dne 8. dec. je bil zopet slovesen dan za naše novince na Radni. Na ta dan se je namreč izvršila preobleka 17 klerikov novincev. Obred preobleke je izvršil kot delegat g. inspektorja vlč. g. dr. Volčič, ravnatelj na Rakovniku. Med preoblečenimi je bilo 10 Slovencev in 7 Slovakov. Razen teh klerikov je sedaj v novicijatu tudi še več lajkov, ki se pripravljajo na salezijanski poklic. Žetev je obilna po naših zavodih in po misijonih. Zato moramo hvaliti Gospoda, ki nam pošilja toliko poklicev. Našemu sotrudništvu toplo priporočamo v molitev naše novince, da jim ljubi Bog podeli milost stanovitnosti in pravega salezijanskega duha.

Zagreb.

Dijaški konvikt, ki ga salezijanci vodijo v tem mestu, prav dobro napreduje. Gojenci konvikta obiskujejo javno nižjo in višjo gimnazijo v mestu. Don Boscovi sinovi pridobivajo vedno več simpatij posebno v vzgojiteljskih krogih, ki priznavajo njihovo res požrtvovalno delo. V konviktu deluje tudi praznični oratorij, ki se pa ne more tako razviti, kakor bi zahtevale potrebe, ker nima zadostnih prostorov in primernega igrišča zase. Da se pa tudi oratorij marljivo giblje, izpričuje posebno dobro vpeljana godba »omladincev.«

Velikodušna srca.

Na naš oglas v zadnji številki Vestnika, v katerem smo prosili naše blage sotrudnice za posojilo, se jih je že mnogo priglasilo. Nekatere so posojilo spremile z besedami, ki kažejo veliko ljubezen do Marije in naravnost veselje, da morejo pomagati s svojimi prihranki pri razširjevanju Marijinega češčenja med vernim ljudstvom.

Tako je pisala neka neimenovana:

„Čitaje prošnjo za posojilo v Vestniku, sem sklenila, da posodim svoje prihranke 500 Din ne Vam ampak Mariji Pomočnici, ki jih bo sigurno izplačala v nebeški valuti, najkasneje v oni uri, ko se bo odločevala moja večna usoda.“

Vsem smo iz srca hvaležni za izkazano naklonjenost in požrtvovalnost.

Milosti Marije Pomočnice.

Karl Ham, gozdni uradnik nam piše: „V največji življenski zadregi sem se obrnil z devetdnevnicco do Marije Pomočnice na Rakovniku in do čast. očeta don Bosca in čudežno mi je bilo pomagano. Po devetdnevnicci, ki sem jo opravljal z velikim zaupanjem s svojo družinico, sem bil rešen hude stiske. Ker sem obljubil zahvalo v Vestniku, storim to z veseljem in ponosom. Naj bi bilo življenje moje in moje družinice ena sama obljuba in zahvala predobri nebeški Materi.“

Franc Mišmaš, Višarje poroča: „Sporočam Vam veliko milost, ki mi jo je podelila Pomočnica kristjanov. Moja sestra se je pred enim letom hudo prehladila. Bolezen ji je stopila v oči, tako, da je dalj časa ležala v postelji in v očeh jo je strašno trgalo. Poslati smo jo morali v bolnico. Tu so zdravniki izjavili, da je največja nevarnost za oko in da je potrebna operacija s povsem negotovim izidom. Kmalu dobim pismo, kjer mi sporoča, da se je obrnilo na slabše. V tej stiski se z zaupanjem obrnem z devetdnevnicco k Mariji Pomočnici kristjanov in k Srcu Jezusovemu z obljubo, da milost naznahim v Vestniku, ako mi sestra ozdravi. Peti dan devetdnevnicce dobim zopet pismo, v katerem mi sestra naznanja, da gre oko veliko na boljše in da se je rana v eni noči tako stisnila skupaj, da se je zdravnik kar čudil. Koncem devetdnevnicce sem šel po sestri, ter jo zdravo odpeljal domov.“

Eržen Viktor iz Hrastnika piše: „Januarja t. l. sem hudo obolel. Moral sem nemudoma v Ljubljano v bolnico zaradi operacije, ki sem jo hvala Bogu tako srečno prestal, da se mi je kmalu vrnilo ljubo zdravje. To milost mi je očitvidno izprosila Marija Pomočnica na Rakovniku, kareri sem se večkrat priporočal in ji obljubil tudi v zahvalo dar za svetišče. Pošiljam 100 Din.“

Ana Kukenberg, Kamni potok, poroča: „Prišli so nad mene težki dnevi. Pomoči ni bilo pričakovati od drugod, kakor iz nebes. Obrnila sem se z vsem zaupanjem k Mariji Pom. na Rakovniku ter obljubila skromen dar in zahvalo v Vestniku. Uslišana sem bila takoj in zato pošiljam v zahvalo 20 Din.“

Družina Vihrova v Žerovincih se zahvaljuje Mariji, Materi božji dobrega sveta za uslišano prošnjo v hudi stiski.

Ivanka Kolar, Wuhred ob Dravi piše: „V smrtni nevarnosti svojega otroka sem se zatekla k Mariji Pom. na Rakovniku in obljubila 30 Din in zahvalo v Vestniku, če mi otrok ozdravi. In res dete je ozdravelo. Rakovniški Mariji tisočera hvala zato!“

Marija Gregorač, Ljubljana poroča: „Po naključju sem dala 14 mesecev staremu otroku naenkrat toliko zdravila, kolikor bi ga porabil odrasli človek v 12 dneh. Nevarnost za mlado življenje je bila velika. V tej stiski sem se obrnila po čast. don Boscu k Mariji Pom. kristjanov in obljubila dar, če mi ohrani otroka. Čudovito! Nevarnost je naenkrat prenehala in otrok je popolnoma zdrav. Zahvalim se javno Mariji Pom. in don Boscu, da tako izvršim svojo obljubo.“

S. A. Ljubljana: „Mariji Pom. hvala ti, da smo ostali zvesti njeni otroci!“

Ivan Valant, posestnik v Hlebcah pri Lescah se toplo zahvaljuje Mariji Pom. za čudovito pomoč pri težki operaciji in hudi pljučnici kakor tudi za ves dušni blagoslov, ki ga je v preteklih mesecih od Pomočnice prejel. Pošilja v dar 1000 Din za svetišče.

Zahvaljujejo se nadalje za prejete milosti:

Družina K. Log za rešitev iz velike zadrege. Pošilja v dar 50 Din za svetišče. — **Neimenovani** iz Sodišinec (Prekmurje) za pomoč v težki operaciji. Pošilja v znamenje hvaležnosti 100 Din za svetišče. — **Helena D. Žiri**, za zadobljeno zdravje svoje hčerke. — **J. M.**, od sv. Tomaža za ozdravljenje živine. Pošilja 100 Din. — **Neimenovana**, Sevnica, za odvrnitev velike nevarnosti pri živini. — **M. J.** iz Črnomlja za milost zdravja in uslišanje v raznih potrebah — **Antonija Južnik** za večkratno zboljšanje zdravja. Pošilja 110 Din za svetišče. — **Neimenovana** ed sv. Jurija ob Taboru za vrnjeno zdravje neki težko bolni osebi. — **Neimenovana** iz Breznice za srečno prestano nevarno operacijo svojega brata. Pošilja 100 Din. — **Marija Salomon**, Boštanj za zdravje. Pošilja 50 Din za svetišče. — **Neimenovana** za ozdravljenje

bolnega svaka. Pošilja 100 Din. — **Jozefa Vocelj** za uslišano prošnjo v hudi bolezni. — **Marija Repanšek**, Komc, za ozdravljenje težke poškodbe in za več drugih milosti. Dar 30 D. — **M. F. Logatec**, za uslišane prošnje. Pošilja 50 Din za svetišče. — **Malči Košorog**, Sevnica, za milosti izkazane njej in sestri. — **Sotrudnica**

iz Radeč za uslišano prošnjo. Dar 50 Din. — **Marija Ortl**, Braslovče, za zadobljeno zdravje. Dar 100 Din. — **Neimenovana iz Dobrunj**, za zdravje. Dar 25 Din. — **Frančiška Smrdelj** za uslišanje v neki zelo važni dušni zadevi. — **E. F.** za večkratno pomoč v stiski.

○○○○○○

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 3. 31 — 2. 7. 5 — 3. 2. 16 — 4. 3. 19 — 5. 4. 12 — 6. 2. 3 — 7. 8. 20 — 8. 5. 30 — 9. 3. 27 — 10. 7. 17 — 11. 3. 4 — 12. 1. 10 — 13. 9. 26 — 14. 4. 28 — 15. 5. 6 — 16. 9. 29 — 17. 2. 18 — 18. 4. 21 — 19. 8. 2 — 20. 2. 7 — 21. 4. 13 — 22. 1. 8 — 23. 4. 11 — 24. 6. 22 — 25. 3. 14 — 26. 6. 23 — 27. 9. 25 — 28. 6. 1 — 29. 7. 15 — 30. 1. 9 — 31. 2. 24

V marcu: 1. 7. 8 — 2. 8. 2 — 3. 5. 9 — 4. 5. 3 — 5. 1. 13 — 6. 4. 25 — 7. 2. 17 — 8. 4. 19 — 9. 3. 15 — 10. 2. 11 — 11. 7. 22 — 12. 5. 24 — 13. 6. 7 — 14. 7. 5 — 15. 4. 25 — 16. 6. 21 — 17. 2. 1 — 18. 9. 12 — 19. 1. 24 — 20. 3. 14 — 21. 4. 20 — 22. 1. 6 — 23. 8. 16 — 24. 6. 28 — 25. 5. 26 — 26. 6. 10 — 27. 3. 4 — 28. 2. 27 — 29. 3. 23 — 30. 8. 28 — 31. 9. 18

Novi častilci in častilke.

27. 9. 25. Hren Jožef — Cvirn Marija — Okorn Cilka — Justin Ana — Virzjak Anton — Pevec Krist. — Smolc Fr. — Kavčič Eliz. — Oblak Neža — Mivšek Marija.

Umrli.

Priporočamo v molitev sledeče umrle sotrudnice:

Terezija Guček, Radeče — Vidmar Marija, Javornik — Meglič Angela, Lom — Ivana Mali, Trzic — Terezija Štiberč, Maribor — Anton Žnidaršič iz Kaba — Marija Plohl, Žvab — Ivanka Slavec, Slavina.

PROŠNJA.

Naši kleriki, ki se tu na Rakovniku šolajo in pripravljajo za bodoči poklic, bi nujno potrebovali slovenskih knjig za šolsko knjižnico. Prav toplo se priporočamo zanje vsem tistim, ki imajo kako knjigo odveč bodisi starejših, bodisi novejših pisateljev. Marija bo vsem bogata plačnica. Eventuelno naj se knjige pošljejo vodstvu zavoda na Rakovniku.

POPOLNI ODPUSTKI ZA MESEC JANUAR IN FEBRUAR.

1. Enkrat na mesec, na dan, ki si ga izbero.
2. " " " " " ko opravijo vajo srečne smrti.
3. " " " " " ko se udeležijo sal. shoda.
4. Vselej kadar skozi 8 dni opravljajo duh. vaje.
5. O sledečih praznikih: Obrezovanje Gospodovo, Jme Jezusovo, Sv. Trije kralji, Svečnica.

NEPOPOLNIH ODPUSTKOV so sotrudniki deležni vselej, kadar združijo z delom kak pobožen zdihljaj, n. pr. Jezus usmiljenje! Moj Bog in moje vse! enkrat na dan pa popolnega, ki ga lahko obrtejo tudi dušam v vicah.